

Upphaf biblíufélaga

- sagan af Mary Jones frá Wales

Ef einhver hefði sagt Mary þegar hún var á barnsaldri að hún yrði heimsfræg 200 árum síðar, hefði hún tekið því sem spaugi. Þorpsbúarnir líka. Samt sem áður er hún þekkt í öllum þeim löndum þar sem biblíufélög eru starfrækt. Það var reyndar brennandi áhugi hennar á að eignast Biblíu sem kom öllu af stað!

„Bara ef allir fengju sína eigin Biblíu!“ Þannig lét Mary hugann reika. En á þeim tíma voru Biblíur dýrar og sjaldgæfar. Fyrir Mary, sem tilheyrði fátækri fjölskyldu, var það nánast eins og draumur, sem aldrei myndi rætast.

„Þú getur bara gleymt því,“ sagði mamma þegar hún nefndi þetta við hana. „Og hvar ættir þú að læra að lesa? Hér gefst börnum fátæklinga eins og okkar ekki kostur á skólagöngu.“ En síðan var opnaður nýr skóli í um klukkustundar langri göngu fjarlægð og Mary lagði himinlifandi af stað. Hún lærði fljótt að lesa, en bækur var ekki að finna hjá Jones-fjölskyldunni. Til allrar hamingju sá nágrannakona nokkur, frú Evans að nafni, hversu áhugasöm Mary var, þannig að Mary fékk að koma til hennar og lesa í Biblíunni. Og sunnudag nokkurn var foreldrum Mary komið dálítið á óvart! Presturinn hrópaði ofan af prédikunarstólnum: „Mary Jones mun lesa prédikunartexta þessa sunnudags.“ Mary stóð á fætur og gekk fram að lespúltinu. Hjartað sló ört í brjósti hennar. Hún fletti varlega í stóru bókinni upp að þeim stað, sem kennarinn hafði merkt fyrir hana. Svo dró hún djúpt andann og byrjaði að lesa. Rödd hennar skalf ögn í upphafi, en varð brátt hærri og sterkari eftir því sem hún las lengra á velsku:

„Hver sem heyrir þessi orð mín og breytir eftir þeim, sá er líkur hyggnum manni, er byggði hús sitt á bjargi. Nú skall á steypiregn, vatnið flæddi, stormar blésu og buldu á því húsi, en það féll eigi, því það var grundvallað á bjargi.“ (Mt 7.24-25).

Þegar Mary hafði lokið lestrinum, flýtti hún sér niður til sætis síns. Hún leit sem snöggvast á foreldra sína sem sátu þarna og stoltið skein úr andlitum þeirra. Eftir guðsþjónustuna komu margir til Mary og lýstu yfir ánægju sinni með það, hversu fljótt Mary hafði lært að lesa. „Þér hljótið að vera stolt af henni,“ sagði frú Evans, konan á stóra setrinu. „Já, það er ég,“ svaraði móðir Mary. „En hún brýtur stöðugt heilann um það hvernig hún geti aflað sér nægilegs fjár til þess að kaupa sér sína eigin Biblíu á velsku. „Það mun henni áreiðanlega takast!“ hrópaði frú Evans upp yfir sig. Það krefst mikils viljastyrks að læra að lesa svona fljótt. Svona stúlka getur hrundið öllu í framkvæmd sem henni dettur í hug. Og í millitíðinni getur hún komið til okkar á setrið og æft sig að lesa í Biblíunni okkar.“

Sú hugsun sótti sífellt meira á Mary, hvernig hún gæti útvegað sér sína eigin Biblíu. Hún þurfti að afla fjár, mikils fjár. En hvernig? Þá fékk hún hugmynd.

Tvær hænur urðu að einni Biblíu

Mary hafði lengi hjálpað móður sinni við fataþvott. Nú bauðst hún til þess að þvo einnig fyrir aðra, til þess að afla fjár. Frú Evans gaf henni tvær hænur. Þannig fékk hún egg til þess að selja. Hún gætti barna, rak ýmis erindi, þrjónaði sjól og sokka. Og allir fjármunir voru lagðir til hliðar svo að hún gæti keypt Biblíuna sem hana dreymdi um.

Eftir sex ára sparnað taldi hún sig hafa safnað nógu hárrí fjárhæð. En hún varð fyrir sárum vonbrigðum þegar í ljós kom að enginn á svæðinu var með Biblíur til sölu. Henni var sagt að fara til Bala, þar sem presturinn þar seldi Biblíur.

Bala var staðsett í 40 kílómetra fjarlægð og þar hafði Mary aldrei verið. En nú var hún orðin 16 ára og þetta ætti henni að takast! Með peningana vel geymda í skjóðu lagði hún af stað. Hún fann séra Charles á prestssetrinu og bað um að fá að kaupa eina Biblíu.

„Mér þykir fyrir því, stúlka mín, en Biblíurnar eru uppseldar hjá mér. Sú síðasta sem ég á eftir hefur verið pöntuð,“ sagði hann og benti á böggul á borðinu fyrir aftan sig.

Mary varð fyrir miklum vonbrigðum. Allt þetta erfiði til einskis gagns! Tárin streymdu fram og grátandi sagði hún prestinum frá sparnaði sínum í sex ár, 40 kílómetra göngu og jafnlangt heim aftur án Biblíu. Sr. Charles hlýddi á og varð snortinn. Í flýti tók hann pakkann af borðinu og sagði: „Sjáðu nú til, Mary, þú getur tekið þessa Biblíu með þér! Ég get alveg útvegað þeim aðra, sem pantaði þessa.“

Hæstánægð hélt Mary heim með nýju Biblíuna sína. Henni hafði tekist ætlunarverkið!

En sagan er ekki öll. Séra Charles var nokkru síðar á fjölmennri samkomu í London og þar sagði hann frá Mary: „Ég verð að leggja eitthvað af mörkum til þess að allir sem þess óska geti eignast sína eigin Biblíu, hvort sem um er að ræða fátæka eða ríka, börn eða fullorðna, hvort sem þeir búa í Wales eða á Englandi eða hvar annars staðar sem er.“

Það sem séra Charles sagði vakti athygli, og varð til þess að fyrsta biblíufélagið var stofnað á Englandi árið 1804, í Finnlandi 1812, í Danmörku 1814, í Svíþjóð og á Íslandi 1815 og í Noregi árið 1816. **Í dag eru Sameinuðu biblíufélögin með starfsemi í um 200 löndum víðs vegar um heiminn. En með áhuga sínum og ákafa hóf Mary þetta brautryðjendastarf.**